

Συνέντευξη των μαθητών με τον σκηνοθέτη Χρήστο Καρακέπελη

Στα πλαίσια του project «Διαχείριση απορριμμάτων – Ανακύκλωση», οι υπεύθυνες καθηγήτριες Βράκα Ε. και Δημητρακοπούλου Κ. απευθυνθήκαμε στο σκηνοθέτη Χρήστο Καρακέπελη που στην ταινία του «Πρώτη Ύλη» ασχολείται με το ζήτημα της ανακύκλωσης μετάλλου στην περιοχή της πρωτεύουσας.

Το ντοκιμαντέρ του Χρήστου Καρακέπελη αν και ξεκίνησε να γυρίζεται αρκετά χρόνια πριν, συνιστά ένα άκρως επίκαιρο, αιχμηρό βλέμμα πάνω στο ελληνικό μοντέλο “ανάπτυξης” και τις εκρηκτικές αντιφάσεις της ελληνικής κοινωνικής πραγματικότητας όπου η παραοικονομία, το καταναλωτικό αμόκ, η ακραία εκμετάλλευση των μεταναστών, και το πολιτικό κενό πλέκουν το χρονικό της σημερινής αλλά ουσιαστικά από καιρό προαναγγελθείσας κατάρρευσης.

Μέσα από την καθημερινότητα 7 ανθρώπων (παράνομων μεταναστών στην πλειοψηφία τους) που επιβιώνουν στο άναρχο τοπίο της ανακύκλωσης μετάλλων η ταινία παρουσιάζει ωμά τη σχέση της ανακύκλωσης με το κέρδος, το μαύρο χρήμα, τους μεσάζοντες, τις χαλβουργίες, την καπιταλιστική μηχανή, την αναπαραγωγή δηλαδή του ίδιου βάρβαρου μοντέλου ζωής και οικονομίας. Σε όλη τη διάρκειά της δυο Ύλες λιώνουν παράλληλα και ατέρμονα : η Ύλη των μετάλλων και η Ύλη των ανθρώπων.

Ο κύριος Καρακέπελης με μεγάλη προθυμία μας παραχώρησε όχι μόνο την ταινία του, αλλά και πλούσιο υλικό από αυτήν (φωτογραφίες, κριτικές εφημερίδων, δηλώσεις των πρωταγωνιστών, κ.ά.). Ακόμη, δέχθηκε να έλθει στο σχολείο και να μιλήσει στους μαθητές σχετικά με την εμπειρία του από τα γυρίσματα της ταινίας και την επαφή του με όσους εμπλέκονται στο συγκεκριμένο ζήτημα.

Η συνέντευξη πραγματοποιήθηκε την Πέμπτη 24/11/11 στην αίθουσα διδασκαλίας. Οι μαθητές, έχοντας ήδη παρακολουθήσει την ταινία, υπέβαλαν μια σειρά από ερωτήσεις, στο σκηνοθέτη και κατέγραψαν τις απαντήσεις του τις οποίες μετά επεξεργάστηκαν ώστε να δομήσουν το υλικό τους για την εργασία.

Μερικές από τις καταγραφές των μαθητών:

«Η συνέντευξη με τον κύριο Καρακέπελη, σκηνοθέτη της ταινίας "Πρώτη Ύλη", στάθηκε για μας μια αφορμή για να αποκομίσουμε αρκετές διδακτικές πληροφορίες σχετικά με το θέμα της ανακύκλωσης των μετάλλων αλλά και με άλλα, ποικίλα θέματα, όπως εκείνο των ξένων, του ρατσισμού και της μισαλλοδοξίας! Ο κος Καρακέπελης ήταν κατατοπιστικότατος και έδωσε ευκρινείς απαντήσεις στις ερωτήσεις μας, "πυρπολώνοντας" παράλληλα το ενδιαφέρον μας και εμπλέκοντάς μας σε μια ενδιαφέρουσα συζήτηση που ξεκίνησε για την ανακύκλωση και έφτασε ως την παγκοσμιοποίηση □ Προσωπικά, βρήκα τη συγκεκριμένη συνέντευξη πολύ ενδιαφέρουσα αλλά και διδακτική»

«Στην ταινία οι άνθρωποι που εργάζονται στα εργοστάσια παραγωγής μετάλλου ζουν μια εξαθλιωμένη ζωή, δουλεύουν για ώρες, τρώνε ίσα-ίσα για να «κρατήσουν» το στομάχι τους και

στη συνέχεια προσπαθούν να κοιμηθούν. Ενώ εμείς πετάμε τα σκουπίδια σαν κάτι χωρίς αξία, άλλοι αγωνίζονται για αυτά διότι αυτό το εντελώς άχρηστο για εμάς είναι τόσο πολύτιμο για αυτούς. Η ιδέα της ανακύκλωσης έχει διαστρεβλωθεί ή απλά άλλοι την έχουν διαστρεβλώσει σε εμάς.»

«Η ανακύκλωση έχει τη θετική όψη της οικονομίας και της προστασίας στο περιβάλλον αλλά έχει και την μαύρη της πλευρά. Ότι πετάμε στα σκουπίδια αποτελεί θησαυρό για τους ρακοσυλλέκτες οι οποίοι αγωνίζονται για τα προς το ζην. Κατοικούν σε μια απομονωμένη περιοχή όπου όπως χαρακτηριστικά μας λέει ο κ. Χρήστος Καρακέπελης «παθαίνεις σοκ συνειδητοποιώντας ότι τα ποντίκια είναι πιο μεγάλα από τις γάτες» .Δεν έχουν την απαραίτητη βοήθεια από την κοινωνία για να ζήσουν ομαλά. Ζουν μια πρωτόγονη ζωή, σε μια τρύπα, που αν μπεις θες να φύγεις τρέχοντας αντικρίζοντας αυτή την αλήθεια.»

« Μέσα από το ντοκιμαντέρ βλέπουμε τη ζωή ενός αθέατου κόσμου, του κόσμου όπου αυτοί που τον αποτελούν έχουν διαφορετική γνώμη για τη ζωή και πόσο ωραίο μπορεί να είναι αυτό το δώρο του θεού στον άνθρωπο. Στο έργο του κ. Χρήστου Κρακέπελη «Πρώτη Ύλη» οι κάτοικοι της περιοχής του Ταύρου ελπίζουν μέσω της δημοσιοποίησης της καθημερινότητας τους κάτι να αλλάξει. Παρόλα αυτά «ένας κούκος δεν φέρνει την Άνοιξη». Αν πραγματικά άλλαξε κάτι θα άλλαζε χάρη στην ομαδική προσπάθεια, χάρη στη βοήθεια της κοινωνίας και του κράτους. Κατά πόσο όμως η ελληνική κοινωνία είναι έτοιμη να δεχτεί ένα μεγάλο μεταναστευτικό κύμα; Είμαστε μια κλειστή κοινωνία που ακόμα βρισκόμαστε σε εξέλιξη κάτι που καθιστά αδύνατη μια τέτοια αλλαγή.»

«Τα συναισθήματα που μου δημιουργήθηκαν βλέποντας την ταινία ήταν ανάμεικτα. Αρχικά, το έργο σε βάζει στη διαδικασία να σκεφτείς πως υπάρχει κι ένας άλλος κόσμος εκεί έξω, που απαρτίζεται από ανθρώπους περιθωριοποιημένους, που ζουν και εργάζονται σε εξαιρετικά αντίξοες συνθήκες. Με μια πρώτη ματιά, μας έκανε να νιώσουμε έντονα συναισθήματα γι' αυτούς τους ανθρώπους, κυρίως συναισθήματα συμπόνιας και λύπης, βλέποντας ανθρώπους της βιοπάλης να προσπαθούν να αλλάξουν, αν όχι το δικό τους μέλλον, τουλάχιστον αυτό της οικογένειάς τους και, κυρίως, των παιδιών τους ελπίζοντας προς το καλύτερο. Η ταινία, λοιπόν, προέβαλε αρκετά καλά τη ζωή όλων αυτών των ξένων, κυρίως των ανθρώπων που ασχολούνται με την ανακύκλωση των υλικών. Οι εικόνες που προβλήθηκαν ήταν αρκετά σημαντικές, όπως και οι πληροφορίες που μας δόθηκαν»

«Σχετικά με τη συνάντηση με τον ίδιο το σκηνοθέτη, η συνέντευξη που μας παραχώρησε ήταν ένας πολύ καλός τρόπος για να μάθουμε περισσότερα γι' αυτούς τους ανθρώπους που δούλεψαν στην ταινία. Αποκτήσαμε πολλές γνώσεις μέσα απ' αυτή τη συζήτηση που είχαμε μαζί του. Αλλάξαμε γνώμη για κάποια πράγματα που πιστεύαμε, όπως για παράδειγμα ότι από αισθητική προκύπτει η πληροφορία, αλλά και το γεγονός ότι το ντοκιμαντέρ είναι ένας αισθητικός διάλογος. Ο σκηνοθέτης μας εξήγησε ότι ο ήχος είναι η συναισθηματική εικόνα που κουβαλάει ο θεατής μέσα του, καθώς παρακολουθεί την ταινία. Μέσα από την ταινία θέλει να κάνει τον θεατή να καταλάβει τί είναι η φτώχεια, η αγάπη, αλλά και τα σκουπίδια. Ακόμα, μας περνάει κάποια μηνύματα, όπως το ότι δεν ήμασταν έτοιμοι να δεχτούμε το μεγάλο μεταναστευτικό κύμα και έτσι τώρα εκπαιδευόμαστε σιγά-σιγά για να τους δεχτούμε. Επιπλέον, ο σκηνοθέτης μας επισήμανε πολλά από τα προβλήματα που έχουν οι μετανάστες στο οποίο εμείς δε δίνουμε την απαραίτητη σημασία. Για παράδειγμα, οι περισσότεροι περιθωριοποιούνται και ζουν από τα πολιτιστικά μας σκουπίδια. Αυτοί οι άνθρωποι πηγαίνουν στους σκουπιδοντενεκέδες για να βρουν κάτι πιο σημαντικό από τα άχρηστα πράγματα που βρίσκουν συνήθως. Πάντα ονειρεύονται το άλλο, το κάτι διαφορετικό, αν και είναι αρκετά δύσκολο να το πετύχουν. Καταλάβαμε, λοιπόν, ότι η ανακύκλωση είναι αναγκαιότητα του πολιτισμού μας και ότι με τα απορρίμματα δε δημιουργούμε απόβλητα, αλλά ενέργεια. Συνοψίζοντας, η ταινία αυτή προβάλλει ένα πολύ σύγχρονο ζήτημα, το οποίο θέτει πολλά ερωτήματα και βάζει τους θεατές σε σκέψη.»